

Sygn. akt I ACa 371/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Krzysztof Depczyński

Sędziowie: SA Krystyna Golinowska

SA Joanna Walentkiewicz – Witkowska (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Iga Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2020 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko K. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 20 listopada 2018 r. sygn. akt I C 623/17

1. **oddala apelację;**
2. **zasądza od K. P. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;**
3. **przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kaliszu radcy prawnemu A. P. (1) kwotę 6.642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym oraz kwotę 250,74 (dwieście pięćdziesiąt i 74/100) zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu.**

Sygnatura akt I ACa 371/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 marca 2017 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla i zasądzenie od pozwanych C. P. i K. P. kwoty 200 679,40 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 31 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w Kaliszu nakazał pozwanym C. P. i K. P., aby zapłaciły solidarnie powodowi kwotę 200 679,40 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 9726,00 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 7217 zł tytułem kosztów

zastępstwa procesowego - w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu albo wniosły w tymże terminie zarzuty.

Nakaz zapłaty uprawomocnił się wobec pozwanej C. P..

Pozwana K. P. wniosła zarzuty od nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości. Wniosła o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa wobec niej.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w Kaliszu, uwzględniając połączenie w trybie art. 492 § 1 pkt. 1 k.s.h. Spółki z o.o. (...) ze Spółką przejmującą (...) Sp. z o.o.

I. utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany przez ten Sąd w postępowaniu nakazowym pod sygn. akt I Nc 58/17.

II. zasądził od pozwanej K. P. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ten ustalił, że w dniu 4 listopada 2010 r. pomiędzy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., a pozwaną C. P. została zawarta umowa o współpracy handlowej; w ramach współpracy pozwana jako kupująca zobowiązała się kupować od powoda, jako sprzedawcy jego towary oraz uiścić zapłatę za dostarczony towar zgodnie z wystawionymi przez sprzedawcę fakturami. Umowa została zawarta na czas nieokreślony.

Na zabezpieczenie roszczeń wynikających z zawartej umowy pozwana C. P. wystawiła weksel in blanco, który został opatrzony podpisami C. P. i -jako poręczyciela- K. P.. Umowa o współpracę handlową z dnia 4.11.2010 r. nie została rozwiązana.

Przedstawicielem powoda, współpracującym z pozwaną C. P. był A. M. (P.), który był pracownikiem powoda do 2011 r. W 2016 r. pozwana C. P. zwróciła się do powoda w celu złożenia zamówienia paszy.

W dniu 31 maja 2016 r. w obecności przedstawiciela powoda J. D. (1) pozwana złożyła oświadczenie, że jest rolnikiem ryczałtowym zwolnionym od podatku od towarów i usług; strony uzgodniły warunki handlowe oraz warunki gwarancji i rękojmi.

W ramach umowy o współpracy z dnia 4.11.2010 r. pozwana C. P. w okresie od 08.06.2016 r. do 14.09.2016 r. kupiła u powoda pasze; towar został dostarczony pozwanej C. P. zgodnie z wystawionymi fakturami VAT:

z dnia 08.06.2016 r. w kwocie 27 293,06 zł z terminem płatności 06.10.2016 r.

z dnia 13.06.2016 r. w kwocie 24 021,47 zł z terminem płatności 03.10.2016 r.

z dnia 12.07.2016 r. w kwocie 24 952,21 zł z terminem płatności 02.10.2016 r.

z dnia 26.07.2016 r. w kwocie 24 662,07 zł z terminem płatności 04.10.2016 r.

z dnia 08.08.2016 r. w kwocie 25 457,27 zł z terminem płatności 02.10.2016 r.

z dnia 22.08.2016 r. w kwocie 24 834,01 zł z terminem płatności 30.09.2016 r.

z dnia 31.08.2016 r. w kwocie 24 715,80 zł z terminem płatności 02.10.2016 r.

z dnia 14.09.2016 r. w kwocie 18 975,06 zł z terminem płatności 02.10.2016 r.

Pozwana C. P. potwierdziła odbiór towaru.

Łączna kwota zadłużenia z tytułu w/w faktur wynosi 194 910,95 zł, odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia wymagalności poszczególnych faktur do dnia 06.03.2017 wynoszą 5 768,45 zł.

Wobec nieuregulowania należności wynikających z w/w faktur powód wypełnił weksel na kwotę zaległej wierzytelności 200 679,40 zł., w tym należność główną w kwocie 194 910,95 zł i odsetki ustawowe za opóźnienie w kwocie 5 768,45 zł za okres od dnia wymagalności poszczególnych faktur do dnia 06.03.2017 r., termin płatności weksla oznaczono na dzień 16.03.2017 r. bez protestu. Pismem z dnia 06.03.2017 r. pozwane zostały wezwane do wykupu weksla i nie zapłaciły należności wynikających z w/w faktur oraz nie wykupiły weksla.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej K. P., że przedstawiciel powoda A. M. (P.) poinformował ją, że współpraca jest zakończona, a weksel został zniszczony albowiem zeznania te są sprzeczne z zeznaniami świadka A. M. (P.), które Sąd w tym zakresie uznał za wiarygodne. Podkreślić w tym miejscu należy to, że umowa o współpracy handlowej była zawarta na czas nieokreślony, a strony miały możliwość wypowiedzenia umowy. Pozwana nie udowodniła faktu wypowiedzenia umowy. Rozpoczęcie współpracy z innym dostawcą paszy firmą (...)w Ł. nie oznacza, że umowa o współpracę z powodem została rozwiązana.

Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania pozwanej w zakresie, w jakim wskazywała, że umowa była zawarta na „dany rzut” paszy i że „była gwarantem zobowiązań pozwanej C. P. w latach 2010-2011”. Zeznania pozwanej są sprzeczne z umową o współpracy handlowej z dnia 4.11.2010 r., bowiem § 2 umowy stwierdza, że każde zamówienie jest traktowane, jako oferta zawarcia odrębnej umowy w ramach współpracy handlowej. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej K. P. i świadka C. P., gdy zeznały, że przedstawiciel pozwanego poinformował o zniszczeniu weksla. Powyższe nie znalazło potwierdzenia w zeznaniach pracowników powoda, którzy bezpośrednio uczestniczyli w zawieraniu umów z kontrahentami. Świadek D. S. zeznał, że gdy klienci po dłuższej przerwie wracali do współpracy to „dokumenty były aktywne”, a wymagane było podpisanie oświadczenia rolnika ryczałtowego i uaktualnienie danych klienta, weksel był w aktach, a spółka nie pobierała nowych zabezpieczeń”. Z zeznaniami świadka D. S. są zbieżne zeznania świadka J. D. (2). Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadków.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Kaliszu uznał, że powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Weksel in blanco został wystawiony celem zabezpieczenia roszczeń powoda wynikających z umowy o współpracy handlowej, która to umowa została zawarta pomiędzy stronami w dniu 4.11.2010 r.

Sąd podkreślił, że zobowiązanie wekslowe jest zobowiązaniem o szczególnym charakterze, uregulowanym w sposób odrębny w prawie wekslowym. Ma ono charakter abstrakcyjny, zatem zachowuje ono swą ważność niezależnie od przyczyn, które spowodowały jego powstanie. Umieszczenie na wekslu podpisu stanowi wyłączną przyczynę i podstawę zobowiązania wekslowego osoby podpisującej.

Powód jest posiadaczem weksla, który został mu przekazany bezpośrednio przez pozwane. Jak wynika z weksla został on wystawiony przez pozwaną C. P.. Z weksla wynika termin jego płatności dnia 16.03.2017 r. (termin zapłaty już upłynął). Pozwana C. P. udzieliła poręczenia wekslowego za wystawcę weksla C. P..

Ciężar dowodu przeciwko domniemaniu istnienia zobowiązania wekslowego (ciężar dowodu przeciwnego) obciąża dłużnika (poręczyciela wekslowego) odpowiadającego z weksla. To na pozwanym spoczywa również ciężar dowodu w postępowaniu zapoczątkowanym wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2010 r. IV CSK 109/10 – Lex nr 898262). Pozwana K. P. powyższemu obowiązkowi nie uczyniła zadość.

Niezależnie od powyższego strona powodowa wykazała swoje prawo do wskazanej w pozwie wierzytelności względem pozwanych, przedkładając umowę o współpracy z 4.11.2010 r. oraz faktury, które nie zostały zapłacone.

Umowa o współpracę handlową zawarta została w dniu 4.11.2010 r. na czas nieokreślony. Twierdzenia pozwanej K. P., że „była gwarantem zobowiązań pozwanej C. P. w latach 2010-2011” nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Odnośnie do twierdzeń, że C. P. zawarła z powodem umowę sprzedaży paszy w dniu

31.05.2016 r. Sąd podkreślił, że w oświadczeniu z dnia 31.05.2016 r. (karta 58 akt) pozwana C. P. podała, że jest rolnikiem ryczałtowym; natomiast pozostałe postanowienia uzupełniają i doprecyzowują postanowienia umowy z dnia 4.11.2010 r. która nadal strony łączyła w 2016 r. Dostawy paszy od czerwca do września 2016 r. nastąpiły w związku z umową o współpracy z 4.11.2010 r. przy uwzględnieniu danych określonych w oświadczeniu z 31.05.2016 r.

Sąd przyjął, że odpowiedzialność pozwanej K. P., jako poręczyciela wekslowego wynika wprost z art. 32 Prawa wekslowego. Treść weksla przesądza, że pozwana udzieliła poręczenia wekslowego stając się dłużnikiem wekslowym. Powód przedstawił pozwanej weksel do zapłaty, udzielając terminu do jego wykupienia do dnia 16.03.2017 r. Zgodnie z art. 47 w zw. z art. 103 prawa wekslowego dłużnicy wekslowi odpowiadają solidarnie wobec posiadacza weksla będącego wierzycielem.

Z tych względów oraz na podstawie art. 496 k.p.c. wobec bezzasadności zarzutów od nakazu zapłaty, wniesionych przez pozwaną K. P., Sąd utrzymał zaskarżony nakaz w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i § 2 pkt 7 i § 3 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22.10.2015 r. (Dz.U. z 2016 r. poz.1668). W skład kosztów wchodzi koszty zastępstwa procesowego w kwocie 10.800,00 zł, przy czym w nakazie zapłaty orzeczono o kosztach w kwocie 7200,00 zł. W przypadku skutecznego wniesienia zarzutów opłatę ustala się na zasadach ogólnych, co uzasadnia zasądzenie kosztów w kwocie 3600,00 zł.

Pozwana K. P. zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 20 listopada 2018 r. w całości i wniosła o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości wobec niej oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych

ewentualnie:

b) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Kaliszu do ponownego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia.

Wniosła też o nieobciążanie kosztami postępowania w przypadku nieuwzględnienia apelacji.

Wydanemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- pominięcie lub też błędną interpretację zeznań świadka J. D. (2), pomimo treści zeznań znacząco odbiegających i niebędących w zbieżności z uzyskanymi od świadka A. P. (2);

- przyjęcie za dowód w sprawie i nadanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka D. S., który w okresie objętym treścią zeznań nie był pracownikiem powoda, a zeznawał na okoliczność standardów, które miały być ugruntowane w spółce powoda w okresie 5 - 6 lat (2011-2016);

- przyjęcie za dowód w sprawie i nadanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka A. P. (2);

- uznanie za niespójne i pozbawione prawdy zeznań pozwanej oraz świadka C. P.;

- nieprzejęcie za prawdziwe twierdzeń pozwanej o podpisaniu nowej umowy przez C. P. z powodem 31 maja 2016 r.;

- całkowite deprecjonowanie dowodów przedstawionych przez stronę pozwaną w postaci umów z innymi podmiotami gospodarczymi w okresie przed podpisaniem nowej umowy z powodem oraz faktur wcześniejszych na okoliczność rozliczenia i zakończenia współpracy do czasu przedstawienia nowej oferty i podpisania nowej umowy poprzez świadka J. D. (2);

W odpowiedzi na apelację strona pozwana (...) sp. z o.o. wniosła o:

1. oddalenie apelacji pozwanej K. P. w całości;

2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny w zważył co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna i podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd Okręgowy w Kaliszu, znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków i w powiązaniu z dokumentami przedstawionymi przez stronę powodową tworzą pewną logiczną całość. Stanowią one także podstawę orzekania przez Sąd Apelacyjny.

Odnosząc się do postawionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wskazać należy, że skuteczne podniesienie go wymaga wykazania naruszenia konkretnych przepisów prawa procesowego o przeprowadzaniu dowodów czy uchybień zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, bowiem tylko takie zarzuty można przeciwstawić uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przedstawienie przez skarżącego własnej wersji wydarzeń, choćby była równie prawdopodobna jak ta przyjęta przez sąd, a tym bardziej nie może odnieść żadnego skutku proste zanegowanie ustalonych w sprawie faktów. Jak trafnie podniosła strona powodowa konieczne jest wskazanie przez podważającego ocenę przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie, czemu skarżąca nie sprostowała. Sąd odwoławczy uznał, że apelacja K. P. sprowadza się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego.

Trafnie wywodzi strona powodowa, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Uchybienia w tym zakresie winny się skonkretyzować w zarzucie sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym. Zaniechanie zaś wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, czy też pominięcie przez sąd przy wyrokowaniu określonej okoliczności faktycznej, nawet jeżeli strona uważa ją za okoliczność istotną dla rozstrzygnięcia sprawy - nie stanowi o naruszeniu powyższego przepisu (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2017 r., I ACa 1930/16, Lex nr 2231448, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 stycznia 2017 r., V ACa 299/16, Lex nr 2233007, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 stycznia 2017 r., V ACa 370/16, Lex nr 2209136, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 stycznia 2017 r., VI ACa 1793/15, Lex nr 2231432).

Zwalczenie swobodnej oceny dowodów nie może polegać nadto tylko na przedstawieniu własnej korzystnej dla skarżącej wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartej na jej własnej ocenie, lecz konieczne jest - przy posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi- wykazywanie, że wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy. Apelująca temu wymogowi nie sprostowała, zwłaszcza nie da się obronić zarzutów, że Sąd I instancji dokonał dowolnej i wybiórczej oceny materiału dowodowego.

Przywołać także należy zasadę, według której Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, opublikowana w OSNC 2008 z. 6 poz. 55).

W zakresie postępowania dowodowego w procesie cywilnym występuje swoista gradacja uchybień formalnoprawnych. W pierwszej kolejności, podlegają analizie zarzuty dotyczące gromadzenia materiału dowodowego. W przypadku braku wadliwości tego etapu postępowania, przedmiotem badania winny być zarzuty dotyczące oceny zebranego materiału dowodowego, dokonanej w granicach zakreślonych dyspozycją art. 233 § 1 i 2 k.p.c. Dopiero właściwie zebrane dowody i prawidłowo ocenione w kontekście zasady swobodnej oceny dowodów, dają podstawę do rozważenia

zarzutów dotyczących sprzeczności poczynionych przez sąd orzekający ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego.

Apelująca w uzasadnieniu apelacji podniosła, że Sąd Okręgowy w Kaliszu dał prymat dowodom z dokumentów, a nie dał wiary twierdzeniom pozwanej i jej córki, które nie miały oparcia w dokumentach zgromadzonych w sprawie.

Dokumenty, których walory dowodowe kwestionuje K. P. to są dokumenty podpisane przez C. P. w dniu 31 maja 2016 r. czyli w trakcie wizyty u niej w gospodarstwie świadka J. D. (2) - przedstawiciela handlowego powódki. Wówczas C. P. podpisała oświadczenie rolnika ryczałtowego zwolnionego od podatku od towarów i usług, warunki handlowe oraz warunki gwarancji i rękojmi (k. 58-59). Apelująca, dokonując własnej oceny zeznań świadka J. D. (2), wskazuje że w dniu jego wizyty w gospodarstwie (...) (31 maja 2016 r.) zostało sporządzonych szereg nowych dokumentów, co z kolei miałyby pozwalać na wnioskowanie, że wówczas między powódką a C. P. zawarta została nowa umowa. Zeznania tego świadka zostały jednak przytoczone i ocenione w apelacji wybiórczo. J. D. (2) zeznał, że spotkał się z pozwaną w jej miejscu zamieszkania, sporządził kartę informacyjną klienta i zdaje się, „jakąś nową umowę”, której nazwy nie pamiętał (protokół rozprawy z dnia 27 listopada 2017 roku 00:05:14 – 00:09:35) ale po okazaniu mu przez Sąd dokumentów z k. 58-59 (00:27:40 – 00:36:33) zeznał również, że poza okazanym oświadczeniem żadnej innej umowy z C. P. nie zawierał w 2016 r. Innymi słowy z zeznań tego świadka wynika, że poza dokumentami z k. 58-59 nie sporządził z C. P. w trakcie wizyty w dniu 31 maja 2016 r. żadnej innej nowej umowy.

Dodatkowo, budując wywód apelacji tylko w oparciu o pierwszą część zeznań świadka J. D. (2), K. P. pomija, że druga część jego zeznań jest spójna z treścią dokumentów znajdujących się na k. 58-59 akt sprawy, sporządzonych właśnie w dniu 31 maja 2016 r. Wynika z nich także, że dla niego C. P. była nowym klientem, bo wcześniej z nią nie współpracował, natomiast po przerwie we współpracy trzeba było sporządzić wymagane dokumenty, by mieć pewność, że dane są aktualne. Dla nowych klientów standardowo zawierało się ramową umowę o współpracy. (protokół rozprawy z dnia 27 listopada 2017 roku 00:09:35-00:11:45)

W konsekwencji zarzut apelacji K. P. o zdeprecjonowaniu przez Sąd Okręgowy w Kaliszu zeznań J. D. (2) jest całkowicie bezzasadny, bowiem Sąd oparł się na całości zeznań świadka J. D. (2) i na korespondujących z nimi dokumentach z k. 58-59. Tym samym nie dopuścił się zarzucanego przez K. P. schematyzmu w ocenie dowodu z zeznań tego świadka.

Bezzasadny jest zarzut, dotyczący przydania waloru wiarygodności zeznaniom świadka D. S.. Świadek ten zeznał, że pracuje u powódki od 2015 r. znana mu była praktyka, jaka obowiązywała w zakresie zabezpieczenia zamówień klientów, którzy wracali do współpracy po okresie przerwy. Skoro Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że umowa z dnia 4 listopada 2010 r. była zawarta na czas nieoznaczony i nie została przez żadną ze stron wypowiedziana to zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki były wnioski Sądu meriti, że w wypadku klientów wracających do współpracy po okresie przerwy konieczne było podpisanie tylko oświadczenia rolnika ryczałtowego, warunków handlowych oraz warunki gwarancji i rękojmi. Zresztą w tego typu kontaktach handlowych korzystanie ze współpracy z kilkoma dostawcami paszy, czy przerwy w kontaktach handlowych są bardzo częstym zjawiskiem.

Bezzasadny jest również kolejny zarzut apelacji, dotyczący nadania waloru wiarygodności zeznaniom świadka A. P. (2) (poprzednie nazwisko M.). W oparciu o zeznania tego świadka w powiązaniu z innymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami Sąd Okręgowy ustalił fakt i okoliczności zawarcia umowy w dniu 4 listopada 2010 r. Świadek ten przesłuchany w dniu 6 listopada 2018 r. zeznał, że z chwilą odchodzenia z pracy nie informował C. P. o rozliczeniu współpracy z (...) Sp. z o.o. i w konsekwencji o zwrocie albo zniszczeniu weksla, bowiem obsługę C. P. przejął inny pracownik, a umowa z dnia 4 listopada 2010 r. nie została rozwiązana do chwili jego odejścia z pracy. Nadto nie może być wątpliwości, że świadek ten nie był uprawniony do podejmowania decyzji o wydaniu kontrahentom weksla albo o jego zniszczeniu. Znamienne, że apelująca nie mając potwierdzenia, że weksel został zniszczony, jak tego oczekiwała, nigdy nie zażądała jego wydania przez powodową Spółkę.

Bezzasadność powyższych zarzutów przesądza o niezasadności tych, obejmujących odmowę wiary i mocy dowodowej zeznaniom K. P. i jej córki C. P., a także nieprzyjęcie za prawdziwe twierdzeń pozwanej o podpisaniu w dniu 31 maja 2016 r. nowej umowy z powódką.

Co do zarzutu całkowitego deprecjonowania dowodów przedstawionych przez stronę pozwaną w postaci umów z innymi dostawcami, od których C. P. kupowała paszę w okresie od zaprzestania zakupów od (...) Sp. z o.o. do dnia wznowienia zakupów po dniu 31 maja 2016 r. to Sąd Okręgowy słusznie ustalił, że umowa z dnia 4 listopada 2010 r. została zawarta na czas nieoznaczony i nie została rozwiązana przez żadną ze stron. W dniu 31 maja 2016 r. przedstawiciel powoda podpisał z C. P. tylko dokumenty aktualizujące (k. 58- 59), a fakt, że w pewnym okresie C. P. kupowała pasze od innych dostawców jest bez znaczenia dla obowiązywania umowy z dnia 4 listopada 2010 r.

Koncepcja apelującej forsowana w środku zaskarżenia nie pozwala odpowiedzieć na dwa zasadnicze pytania: jak (w jaki sposób) i kiedy zakończyła się umowa ramowa z dnia 4 listopada 2010 roku oraz jaka jest treść „nowej” umowy, jaką miała zawrzeć w dniu 31 maja 2016 roku?

Zatem, nie dzieląc argumentacji apelującej, Sąd odwoławczy przyjął, za Sądem Okręgowym, że pozwana K. P. udzieliła skutecznego poręczenia wekslowego za wystawcę weksla C. P., której odpowiedzialność obejmuje wymagalny obowiązek zapłaty ceny za dostarczone jej przez D. Sp z o.o. towary w postaci paszy dla zwierząt w oparciu o umowę ramową z dnia 4 listopada 2010 roku i składane zamówienia i na podstawie wystawionych faktur szczegółowo określonych w uzasadnieniu pozwu, a zatem jest ona odpowiedzialna w granicach odpowiedzialności osoby, za którą poręczyła. (art. 32 prawa wekslowego).

O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając od pozwanej na rzecz strony powodowej koszty zastępstwa procesowego w kwocie 8100 złotych, ustalone zgodnie z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22.10.2015 r. (Dz.U. z 2016 r. poz.1668)

Należne pełnomocnikowi z urzędu koszty pomocy prawnej udzielonej pozwanej polecił wypłacić ze Skarbu Państwa wg stawek wynikających z § 2 , 3, 4 oraz § 8 pkt. 7 w zw. z § 16 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.jedn. Dz.U. z 2019 poz. 68) wraz z kosztami dojazdu na rozprawę apelacyjną.